

Nieuws – maart 2008

En dan nu de verschillen.....

Was ik eerder zo verrast dat het zo hetzelfde was als in Nederland, inmiddels loop ik keihard tegen de verschillen aan.

Goed om te weten is dat ik inmiddels 2 klanten in Lima heb en 3 in Cusco (en bij 2 gezinnen moet ik nog gaan kennismaken). Julia ben ik inmiddels ook weer op het spoor, daar hoop ik ook weer snel contact met te hebben. Maar nu eerst de verschillen:

Schuldgevoel staat geloof ik wel op nummer 1.

Ouders, vooral moeders hebben een vreselijk last van het schuldgevoel. Zij voelen echt dat het hun schuld is dat hun kind deze problemen heeft. Het alle erge eraan (en moeilijke) vind ik nog wel dat het door sommige medici nog wordt bevestigd ook!!!!

De moeder van R. vertelde mij dat ze tijdens de zwangerschap gezien had dat haar hond door een auto werd aangereden en daar was ze erg geschrokken. Zou dat de reden zijn dat R zo is? Of misschien dan toch meer dat ze zo zenuwachtig was en zo gestrest. Dat is R ook, zou dat door haar komen. Haar ouders zoon is wel gezond, maar bij haar man in de familie zijn zulke problemen niet dus..... (in haar familie ook niet maar dat terzijde).

De moeder van G heeft te horen gekregen dat ze hem ook niet zoveel suiker moet geven, daardoor is G zo moeilijk. Ook zij zoekt de schuld bij haar zelf want in haar mansfamilie zijn er zulke problemen niet. Of zou het komen omdat zij misschien vergeten is om vitamine te slikken tijdens de zwangerschap, of komt het door de verhuizing want in de bergen was er niets aan de hand en nu wel.....

Omstandigheden

Met mijn huisbezoeken kom ik in wijken van Cusco waar je anders nooit zou komen. Ik was al een paar x naar Urubamba gegaan en dan kom je voorbij een wijk waar je alleen maar torenhoge trappen zie. Ik had dus ook met Yvo de discussie gehad of je daar niet met de auto zou kunnen komen. Moest toch wel denken wij alle twee: Niet dus!!!! 381 treden hoog woont 1 gezin dat ik begeleid. (ze wonen nog geen eens bovenaan!). De straten zijn er onverhard en hij houdt niet van modder. Nu is het hier gelukkig het grootste gedeelte van het jaar droog maar nu is het toch echt de regentijd. Wat adviseer ik hiervoor.....

Hij wil ook niet iedere dag die trappen op en vraagt aan zijn moeder waarom ze niet beneden kunnen gaan wonen. Die legt het weer geduldig uit waarom het niet kan, maar hij zet het op een huilen/ krijsen, slaan en trappen en wil niet meer verder lopen. Aan mij de vraag wat ze moet doen.....

Bij 4 van de 5 gezinnen is er amper tot geen speelgoed in huis, wat er in huis is kapot / rommel (als ik het zo mag zeggen). Het staat niet in een kast, sterker nog in huis zijn

geen kasten. Alleen maar rekken waar ze de spullen in opbergen. (leuk hoor, ik wil ook nog zo'n rek voor in de keuken) maar geloof mij: echt niet handig als je een kind met autisme hebt! Want waar moet je die spullen laten waarmee hij heel graag wil spelen maar jij het eigenlijk niet wilt omdat hij het kapot maakt. Je hebt dus geen plaats om het even uit het zicht te leggen zodat die aantrekkelijke prikkel om het weer te pakken, te gillen als het weer niet mag, te schoppen omdat moeders het nog een x volhoudt en dan.....Precies, dan lukt het je toch om het te pakken! (wat hebben we weer geleerd: gewoon even volhouden met krijsen, nog wat harder gillen en desnoods ga je schoppen => zo krijg je dat wat je graag wil hebben!!!).

Tja, ik weet heel goed welke adviezen ik moet geven, ik kan precies zeggen wat moeders moet doen maar.....

Ik zie ook wel dat het niet kan en ik mis een netwerk wat achter de hand is om in te zetten. Zoals het gemak waar je mee kan zeggen, een logeerhuis is echt een goed idee. Voor hem is het leuk en jullie hebben weer wat meer tijd voor de andere kinderen en andere zaken waar je nu niet aan toe komt.

Je kunt hem dan speelgoed aanbieden waar hij wel mee mag spelen.

Misschien na -schoolseopvang?? Daar kan hij onder begeleiding spelen met andere kinderen.....

Maar na enkele weken getobd te hebben, 's nacht nog wat verder hebben liggen te piekeren (dan komen toch echt de beste ideeën☺) ben ik tot de volgende oplossingen gekomen. Die zijn dan ook weer zo voor de hand liggend dat het gewoon grappig is.

Het uitgewerkte plan komt er nog aan maar Stichting Abrazos gaat in Cusco het volgende opzetten: (dat wat er niet is ontwikkelen we gewoon zelf!)

PPG, pedagogische gezinsbegeleiding, waar ik nu al mee begonnen ben.

PPT, praktische thuishulp, iemand die met het kind komt spelen, zodat moeder haar handen even vrij hebt en die mijn lijn kan doorzetten (zodat het wat meer geoefend wordt waardoor het eerder gaat aanslaan!).

Speel-o-theek, dan komt er vanzelf goed speelgoed. We laten zoveel mogelijk hier maken, nog meteen werkgelegenheid ook.

Logeerhuis in de toekomst!

Titus en ik zijn dit een goed werkplan aan het verwerken en zodra dat klaar is bericht ik weer hierover. Een verandering van koers maar wel een goede verandering, de samenwerking met Olga zou niet zijn gaan werken (dit omdat zij andere intenties met onze samenwerking bleek te hebben dan wij). Ik heb de afgelopen maanden vooral gekeken wat er nu hier ontbreekt en dat is echt ouderbegeleiding. Ouders moeten het echt zelf uitzoeken, worden overal weggestuurd maar niet doorgestuurd. Via / via komen ze op het volgende adres aan. 1 Moeder stond met haar handen in de lucht voor me en riep uit: zeg me dan hoe ik hem moet corrigeren!!! Iedereen zegt dat hij achter is, dat zie ik ook wel, maar niemand zegt met hoe ik hem moet corrigeren!!!

Ik moet eerlijk bekennen dat ik me dan toch wel machteloos voel, ik zou dan zo graag iets meteen willen aanbieden maar ja.....nog even geduld. Stapje voor stapje.

Wat wel heel leuk is en opvallend voor in Peru, ik ben nu bij ieder gezin 3x of meer op huisbezoek geweest. Als een echte Hollandse kwam ik natuurlijk op tijd aan en.....ze waren allemaal thuis en zaten op me te wachten! Behalve dan de eerste keer dat ik bij G. op bezoek ging, toen kwam ik een uur te laat omdat ik een uur met de taxi chauffeur aan het zoeken was geweest. Mobiel werd niet opgenomen (omdat ze die vergeten was). Gelukkig is ze hem wel gaan halen zodat ik haar eindelijk kon vragen waar het nu was. Wat blijkt, het eerste adres was vlakbij maar er zijn 2 nummers C4. Vervolgens zijn er 3 straten met dezelfde naam (maar niet in de zelfde buurt) en was zij maar bij de benzinepomp gaan staan om mij op te wachten want ik zou het wel niet kunnen vinden.....
Sindsdien laat ik me de eerste keer ergens ophalen wat we alle twee kennen en gaan we samen naar het huis (bevalt erg goed!!!!).

Willeke Brouwers